

Andrej Ivanuša

DANAS NIJE UTORAK

(slovensko: DANES NI TOREK)

Navečer prije spavanja Erika se zapitkivala kad će njezin Franjo tutnjiti u kuću. Istina je da se krajem tjedna nije uvijek napio. Ali sada kad je bio penzioniran više se je bojala za njega. Razmišljala je da se možda negdje spotakao i potukao toliko da sada leži u lokvi krvi. Nervozno je pogledavala prema kućnom telefonu i cijelo vrijeme prisluškivala kad će zazvoniti.

Tu i tamo uzela je iz džepa trenirki i prijenosni i provjeravala dali je uključen, dali je melodija dovoljno glasna, dali je možda baterija prazna. Već si je predstavljala da je zovu s policije ili iz bolnice, te ju zapitkivahu dali je Franjo njezin muž i da je ... Pomišljala je da pozove sina Tina te ga zamoli do provjeri ako ... Odmahivala je glavom da istjera crne misli.

Nije joj bilo baš pravo što u petak hoda naokolo s prijateljima i bivšim suradnicima. Ali ako mu to ne bi dopustila bio bi cijelu sedmicu tmuran i gundav. E, onda je mnogo bolje pretrpjeti jedan dan nego ga trpjeti blentava cijelu sedmicu. Istina je, posle se je svaku subotu poslijepodne trudio ispraviti i iskupiti za sve.

V spavaćoj sobi upalila je radio sat-budilicu i slušala glazbu samo s jednim uhom. Svlačila je odjeću i navlačila pidžamu i još uvijek razmišljala o svemu.

–Ma i prošle sedmice bilo je isto,– mislila je. *–Do pola noći će već stići natrag.–*

Tješila je sebe, da se još do sada nikada ništa nije strašno dogodilo. Valjda se neće ni ovaj put! Nije bio nasilan kad se napio. Što je više popio to je brže zaspao. Mnogo puta ga je tako našla hrčcećeg na kauču u dnevnom boravku. Plašt je upotrijebio umjesto pokrivača. Onda ga je cijelo prijeopodne liječila, istini na volju liječila je njegovog 'mačka'.

Kad je legla u krevet sve je manje mislila na to. Počela je brinuti što sve mora sutra uraditi. Slušala je glazbu koja ju je polako usnula. Bila je umorna i brzo je pala u drijemež. A u javi malo prije nego što je zaspala čule je nekoliko riječi spikera na radiju:

»... nebo nad Mariborom rasvijetlio je neobičan predmet ... očevidci kažu ... blještavo svijetlo ... visok, zujeći zvuk, kako pčelinji roj ...« Radio-budilica se sama ugasio posle nekog vremena kad je Erika već čvrsto spavala.

Probudila ju je galama o dnevnom boravku i prigušeno proklinjanje. U spavaonici već je bilo jako svijetlo. Naglo se podigla o pogledala na sat.

–Sedam!?– iznenađeno je razgoračila oči. Odgrnula je pokrivač na brzinu navukla papuče i zagrabila jutarnju halju. Oblačila se koračajući, otvarala vrata i iznenađeno zastala na pragu. Tamo, usred dnevnog boravka stajao je njezin Franjo. Na prvi pogled nekako drugačiji. Pijan? Ne! Možda ... balav? Zbunjen? Jeste, to je to! Činio se nekako odsutan. Pogledao prema njoj. Njihovi pogledi su se sreli. Njegov pogled! Bio je na mrtvo uplašen!

»Franjo! Što se ti desilo?« pitala je šapući. Podigao je ruku i s njom prešao preko ćelave lubanje. Uzdahnuo je. Zbunjeno je oborio pogled. Zamumljao je, onako više za sebe:

»Oтели su me!«

»Što?!« Nije vjerovala svojim ušima. Iskašljao se i rekao još jedanput ali glasnije:

»Bio sam otet!« Tržeći podigao je glavu. Iznenađeno je otvorila usta. Nije znala što da misli. Ipak ... on nije pijan! Je li možda poludio ili što? Buljila je u njega i pretraživala pogledom njegovo lice. Onda je iznenađena spoznala, da mu je porasla sa nekoliko dana starom bradom.

–Pa kako je to moguće? Jučer ujutro se obrijao!– pomislila je.

A prije nego što je mogla razmisliti o svemu, pao joj je oko ramena i rasplakao se. Privio se ka njoj kao preplašeno dijete i isto tako pomalo plakao.

»Ajde, Franjo, već je dobro! « Tetošila ga je.

»Sad je sve dobro! Kod kuće si!«

Odmakao se trzajem, rukom obrisao suze i rekao:

»Ništa nije dobro! Ne shvaćaš što ti kažem? Kidnapirali su me!«

»Tko te je oteo? I kada?«

Franjo se malo pogrbio i rukom pokazao prema tavanu:

»Oni! Oni su me oteli!«

Erika se je stresla, kad je spoznala što joj još smeta. Njegov miris! Mirisao je ... smrdio je ... nije znala kako da si objasni njegov miris. Bio je nešto posebno što nije dosad još nikad okusila.

»Tko te je oteo?« je odsutno ponovila pitanje.

»Sve ... svemirci!« zamucao je. Zaprepašteno ga je pogledala.

–*Sigurno je pošastavio!*– prošlo je kroz njen mozak. Mislila je brzo kao bujna rijeka.

»Dođi!« rekla je i zagrlila ga preko ramena te nježno posjela na kauč v dnevnom boravku. Sjela je kraj njega i pridržala njegovu ruku u svojoj. Vidjela je njegov odsutan pogled i istodobno osjetila kako drhti. Pogladi ga je po ruci.

»Franjo ...«, počela je. Nervozno izmakao je ruku i rekao:

»Ne vjeruješ mi!«

»Franjo ...«, ponovila je. S nestrpljenjem mahao je rukom ispred njezinog lica. Onda je izlanulo iz njega:

»Takvi, mali ljudi ... Pa ne znam ih baš dobro opisati! Znaš! Prije četiri dana oni su me oteli i odvezli ...« Položila je prst na njegova usta i s nevjericom ga gledala u oči. Tražila je ludost u njima. Ali ... bile su čiste i bistre i još uvijek preplašene.

Polagano je rekla:

»Ako bi naš Niko govorio takvo nešto još bi mu vjerovala. Znaš, da je lud za naučnom fantastikom. Cijelo vrijeme čita one knjige i gleda svemirske filmove. Ali ... ti?« Franjo je slegao ramenima. Htio je nešto reći a umuknuo je.

»Pijan si,« ozbiljno je konstatirala i kimnula glavom.

Pokušala je uvjeriti samu sebe, da njezin Franjo nije lud nego samo pijan, mrtvo pijan!

»Nisam pijan!« ugovarao je. »U petak navečer sam bio. Onda ... kad sam otišao ... kući. A onda se me ... oni mali blentavi buljooki s ribljim očima ... kidnapirali! Četiri dana! Ako išta znam ... secirali su me kao žabu i onda opet sastavili ... Da, da! Sastavili su me natrag kao lego robota!«

Šutke ga je slušala i počela se ljuljati naprijed nazad.

–*Poludio je!*– trijezno je razmišljala dok je govorio. Samo ukraj ju je iznenadio.

»Sastavili su te kao ... lego robota?!« je pitala.

»Jeste!« klimnuo je. »Eksperimentirali su sa mnom i izokrenuli me iznutra na van, rastavili me i opet sastavili kao da sam lego figura.« Sad, kad je pričao o tome sve se me je vraćalo u svijest. Sva sijećanja koja je gurnuo u podsvijest.

Erika se odmakla od njega ali i dalje ga je bez riječi slušala.

»U petak navečer su me otpeljali letećim tanjurom. Pfft – je nešto reklo i nekakva traka svjetlosti me povukla tamo gore do njih ...«

»Jučer je bio petak,« rekla je i opet se presjela za pedalj podalje od njega.

Taj podatak ga je omeo:

»Zar danas nije utorak?«

»Ne, danas je subota!«

»Subota?« je zategao. »Ne može biti!« Naprasito je posegao za pojas. Tamo mu je bila fišeklija sa mobilnim telefonom. Uzeo ga je iz nje, upalio ga i zagledao se u ekrančić. Pobjedonosno je digao pogled i ekrančić mobilnog okrenuo prema njoj. Gledala je i širila oči.

Mobilni je bez trunke sumnje pokazivao: utorak, sedam-trideset. Okrenula je pogled ka njegovom licu. Sa drhtavom rukom pogladila je njegovo lice poraslo sa četiri dana starom bradom.

–Možda ...– pomislila je i odmakla ruku, kao da si je opekla prste. Sjetila se riječi radijskog novinara koje je čula navečer prije nego što je zaspala. To je bilo previše za nju.

»Jučer je bio petak i danas je subota,« odsutno je ponovila. »Jučer si izašao van ...« Gledao ju je neko vrijeme i potom opet pustio pogled na ekrančić mobilnog.

»Ne znam kako je to moguće!« rekao je tiho. Više sebi nego njoj. »Prokleta! Bio sam tamo. Zaista sam bio ... četiri dana!«

»Franjo ako ti tako kažeš onda je istina!« rekla je blagonaklono. Da se otarasi brige brzo je ustala.

»Napravit ću doručak za nas dvoje!«

Gledao ju je, onda ponovo pogledao ekrančić. Zamišljeno je rekao:

»U redu, molim, gladan sam kao vuk!«

Erika je otišla u kuhinju i počela šarati u njoj.

Sve se više tresla i na kraju joj iz ruku ispala šalica za kavu koju je stavljala na stol. Pala je na tlo i razbila se na nekoliko komada.

»Erika? Jeli sve u redu?« zazvao je Franjo. Trenutak kasnije već je banuo u kuhinju i u tren oka obuhvatio situaciju. Okretno ju je odgurnuo i sagnuo se kao momak. Jedan-dva-tri pokupio je sve komade i bacio ih u smeće. Kad je završio vidio je kako Erika zabezeknuto gleda u nj.

»Što je Erika?«

»A tvoja leđa?«

»Što bi s njima?«

»Kako što? Zar te ne bole više?«

Sad je Franjo shvatio da se sagnuo bez bolova v leđima i koljenima. To nije uradio već od penzioniranja naovamo. Osjećao se ponovo rođenim. Zaista ga nigdje ništa nije boljelo. Čak i vid i sluh ... čisti su bili, izoštreni. Osjećaj nemjerive sreće ga preplavio kad je shvatio što mu se desilo.

Jeli su doručak. Erika je polagano grickala kruh namazan margarinom i pijuckala kavu. A Franjo je ubrzano jeo sve što je našla u hladnjaku. U cjelini ga je ispraznio i pojeo bi još više ako bi bilo. U međuvremenu je govorio i govorio. Siječanja su mu se vraćala i pričao je sve do najmanjeg detalja.

Na kraju je ispričao toliko stvari da je bilo za nju jednostavno previše. Prihvatila je sve što je rekao. Bilo joj je svejedno! Samo se brinula što će reći susjedi kad će Franju svoju dogodovštinu sijati naokolo.

A za nekoliko dana ni to je nije više brinulo. Njezin Franjo! Sa nestašnim osmjehom ju je odsada svake večeri odveo u spavaću sobu. Bez obzira što je bila mlađa od njega teško ga je slijedila.

Sad je imala jaku želju da bi i nju oteli izvanzemaljci te okrenuli iznutra na van. Razmišljala je kako bi bilo da bi i nju sastavili kao lego robota i ... obnovili.